

tranziție postdecembristă

Misionara

la praznicul cuvintelor mele
de bună voie mă voi îndurera
strângând la piept marama ca
pe o iubire postumă voi și lacrima
în adâncitura visurilor stelare
plămădind ideila adăpostul unor oameni
de hârtie-apărători ai pădurilor negre- alții mă vor
părăsi fără de explicații edulcorate
lăsând loc mulțimilor
să mă locuiască
sunt doar o casă
pustie îmi zic
sunt doar casă
cu perdele ciuruite de vremuri cu
mirosuri stătute de molii cu
pereții lăsați peste munți și
culmi de amintire mă întorc:
cine e străina care locuiește în mine
întreb copiii nopților
întârziați îmi răspund
în umbre de tăceri:
e împărăteasa lucrurilor
nefolositoare gura ei de cleștar
poate adormi umbrele copacilor
și eu mă strâng în mine
trag zăvorul
adâncindu-mi
ca un melc
în umeda cochilie
ochii încercând
să opresc peregrinările
într-o tranziție
postdecembristă
cu mulțimile de ...escu
în spinare